

[מORG: הנבי רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחיהו ארוכי המעש]

5.7. סליות בסלון

דורש מהם מאומה, ככיכול מודובר במעשה שבגירה. לא זאת אלא שהם עצם לא יכולו להבין כמה גדולה המותנה שלהם. רצוי לשם הערכיו וdaggo אף לא הכירו את עומק המשמעות שמייחס בעלי לימים אלו ולסליחות. לא ידעו על הנשמה היהירה שסמלאת את לבו בזמנם שליחות וחוזרות להנשים את רוחם הקדושים האלה. ליבי הזוף בהודיה אין סופית, בראש ובראשונה לאדון הסליחות וכמוון לשילוחו הנפלאים.

*

בחצות לילה התאסף מניין אנשים בסלון משפחתי לאו. בני משפחה וחברים קוראים הרכיבו אותו. מיד לילה הגיעו אנשים. יתרו על המניין הקבוע שלהם, על נוחות השעה ועל הגலיהם. על מנת לחזק את בעלי, להושיט יד ולוב ולהאפשר לו לומר לפחות סליחות במניין. היו הגבלות על הננסים והיזוצאים. לא לכל אחד התירה המשטרה להשלים מניין, ובכל זאת, תמיד התאסף מניין מוכבד. שעת הסליחות הייתה כמו חמצוץ עברו בעלי, הדליה בעינוי אבוקות. הוא חיכה לה מלילה עד לילה. פרט בה את תפילתו לפרוטות. התהטה. הכנס את עשרת ימי התשובה אל עמוק המקום בו הוא היה. חזיר אל מקום שמחקה לו כל השנה. אין, ולא יהיו מילימ שתוכלנה לתאר את השעה הזאת. היא כמו נגעה ברקיע, ממשו שמעל תפיסת אנוש.

מצאת את עצמו מצטרפת אליה. ישתי מתחזר והצטרפרי לתפילה. בכתי עם מילות הפיוטים, ניצلت את הזמן לתשובה. טכנית. אולי היה לי זמן אחר לעורכו בו חשבון נשפ, מעשית, סדר היום שלחו ביתר. רק ברגעים האלו הצלחת להתחבר, להתפלל, לחזור את הימים הגדולים. לקרוא לו בהיותו קרוב. תורה על המותנה.

עם החקירה המתמשכת, מילאה כתעת את ראש השאלה איך לגמול תודה ליהודה ולא לישבע הקטנים והמקסימים על חזרם. זמן ארוך של התבוננות הצמיה לו רעיון.

למהרת, לאחר שעותות החקירה אין סופיות כמעט, כאשר חזיר בעלי אל בית משפחתי לאו, הוא ניגש אל הילדים והציג בפשטות לשחק אותם. בכמה שיבחרו.

הילדים נענו להצעה והוציאו את קופסת ה'פלימיוביל'. תחילה שיחקו יחד בבישנות ולאחר מכן בהנאה גדולה. לאיזה מבוגר יש זמן לשבת על הרצפה עם שני ילדים קטנים ולשחק במשך זמן מה משחק דמיון?! כך, בעורת חפצינו משחק וערים ודמויות קטנטנות, הכיר בעלי טוביה. כך העביר לילדים מסר ענק של הכרת הטוב ושל הערכה על המצויה שעשו עימם. לא פלא שהוענק לו תואר הכבוד 'הרבות של הפלימיוביל'....

יום רביעי ז' בתשרי תשע"ח הלילה ירד על היקום. יש שראו אותו שחזר ואפל, יש שראו בו את אור הלבנה והכוכבים. אנחנו בקישנו לראות את האור, לא לחשוב על הצפוי מחר. לבחור בניצוצות של תקווה. שוחחנו מעט. נקישה קלה קטעה את השיחה. "אפשר?" עליה קולו של הרב מעבר לדלת. בReLU מייד פתוחה. האם אפשר? והרי מודובר בביתו של הרב...
"רק רציתי לומר שרango לך מניין לסליחות, נתאסף בחוץ בסלון. זה בסדר?" פנה הרב לאו אל בעלי. דמעות על עיני, מטשטשות את ראיתי, מרטיבות את הלחיהם. גם גורו של בעלי נחנק כאשר הודה לרב. לא הקשתי לפרטוי השיחה, התייעסoka בהתרgesות של עצמי. מי מכוני יודעת עד כמה אכפת לבעלי על העובדה שהמעצר מונע מהתפלל במניין, המעשה האכפת של הרב וואי הונח צצורי על ליבו.

זכורתי איך נראו עשרה ימי תשובה ביוםים כתיקונים. בעלי היה מקפיד מאוד על ניצולים של ימים אלו. הוא היה מותפנה מרוב יוסקו הרגילים כדי לעסוק בחשבון נפש, לחפש דרך תשובה ולהקדים את הזמן להתפילה ולחסד. הרגשתי הטיב כמה CAB מסיבה לו העובה שעשרה ימי תשובה של שנה זו נושאים אופי כל כך אחר, וכעת בא הרב לאו ומוציא להכניס קדושה אל הימים הזה. איזו מתנה!

לבני התחרחב מעוצמת הכרת הטוב לרב ולבנייה לאו. ידעת כי מהייחוד היהומו, הבנתי שלא פשטו לאדם לפתח את סלון ביתו ולארח מניין אנשים לתפילה המתחילה בחצות ומסתיימת מאוחר יותר. כאן לא בית הכנסת, זהו בית. לפתח אותו לסליחות זו משהה. ובכל זאת, הרב והרבנית עשו זאת בכוואת פשוטות, כאילו אין הדבר

בפיהם של ילדי משפחתי לאו הקטנים, כונה בעלי "הרבות של הפלימיוביל". שם מניין? הוא הגיע לו בצדך. אני זוכרת את הלילה ההוא, הראשון, בו נכנסנו אל חדר הילדים. בעלי הסתכל סבב והיה מוטרד. "מה?" שאלתי. "זה חדר הילדים שלהם", אמרו. "שני ילדים שהיו רגילים לשון בחדר זהה פינו לי אותו. אני רוצה להזכיר להם טוביה, אבל איך?"

הוא הסתובב מקיר לקיר באี้ שקט, מנסה לחוש. "כשתשוב הביתה נקנה להם בעורת הה מתנה", קבעתי. "זה לא מספיק", אמר בעלי. למורות הטרדות שאפפו אותו והמתהנים שלפטו אותו

אשימים גורמים בדרכ

